

အောင်မြင်
စာပေ

မြပုလဲခင်
ရွက်ပုံးသီး

အပိုင်း (၁)

မဟာဆန်

အခန်း (၁)

မဟာဆန်...။

လူ့လောကကြီး၌ သမားရိုးကျ နေထိုင်သွားရမှာ ကို မဟာဆန် မနှစ်မြို့နိုင်။ လူဖြစ်ရကျိုး မနပ်သကဲ့သို့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းနေပေလိမ့်မည်။

မြန်မာမိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနှင့် အချိန်တန် အရွယ်ရောက် လျှင် အိမ်ထောင်သားမွေးပြီး အိမ်ရှင်မကောင်း၊ မိခင်ကောင်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုယူပြီး ဝင့်ထည်စွာ မော်ကြွား နေထိုင်သွားရမှာ လား။

အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် အလုံခြုံဆုံးနှင့် စိတ်အချရဆုံးသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တစ်ခုအနေနှင့် မဟာဆန် လက်မခံနိုင်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးသည် သာမညမျှသာဖြစ်သည် ။ မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ... အိမ်ထောင်ရေးသည် အဓိကကျသော အခန်းကဏ္ဍ မပါဝင်။

သို့ဆိုလျှင်...

အဓိကကျသော အခန်းကဏ္ဍ၌ ဘာပါဝင်သနည်း။

‘အချစ်’...။

ဟုတ်သည် ၊ အချစ်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

သို့သော် မဟာဆန် အချစ်ကို မတွေ့ဖူးသေးပေ။

အချစ်သည် စိတ္တဇနာမ်ဟု သိထားသည် ။

အနံ့အရသာ၊ ရုပ်၊ ဒြပ်မရှိ။

ကိုယ်တွယ်၍ မရ၊ မြင်တွေ့၍ လည်း မရ၊ မှန်းဆပုံဖော်၍ လည်း မရ

။

သို့သော် အချစ်ကတော့ ရှိနေသည် ။

ဘယ်နေရာမှာ ရှိသလဲ။

ဒါတွေကို မဟာဆန် မသိသေးပေ။

ထို့ကြောင့် အချစ်မရှိဘဲနှင့် တော့ အိမ်ထောင်ရေးဟူသော ဘဝသမိုင်းတစ်ခု၌ မိမိဘဝကို မမြှုပ်နှံချင်။

ဒါ မဟာဆန်၏ ခံယူချက်ပင် ဖြစ်သည် ။

"ဆန်ဆန်...ဆန်ဆန်..."

မိခင်၏ ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည် ။

မဟာဆန်၏ အတွေးပုံရိပ်တို့ လွင့်ပြယ်သွားသည် ။

"ဆန်ဆန်... ဒီကောင်မလေးဟာလေ အချိန်မဟုတ် အိပ်နေပြန်ပြီလား မသိဘူး၊ တယ်လီဖုန်း လာတယ်ဟေ့ ရန်ကုန်ကတဲ့ သွားပြောလို

ကံစမ်း ရွှေစာ"

မိခင်အသံက ဆရာမပီပီ အောင်မြင်ခြင်း၊ ဩဇာသံပြည့်ဝခြင်းတို့ ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဟိန်းထွက်နေစေသည်။ ။

မဟာဆန် ပေကပ်ပြီးနေ၍ မရတော့။ လဲလျောင်းနေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထပြီး...။

"လာပြီ မေမေ... လာပြီ"

ရန်ကုန်က တယ်လီဖုန်းဆိုတော့လည်း မဟာဆန် မနေသာတော့။ ဖုန်းမျှော်ကာ လမ်းပေါက်ရှာနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ။

ရန်ကုန်ဆိုတော့ သွန်းရတီဆီကပဲ ဖြစ်ဖို့ များ သည်။ ။

ဧည့်ခန်းသို့အရောက်တွင် မိခင်၏ မျက်စောင်းဒဏ်နှင့် ပွစိပွစိလုပ်သံကို ခံလိုက်ရသေးသည်။ ။

"ဆက်ပြီး အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေပါဦးလား၊ ဘာလို့ ခုတော့ ထလာသလဲ၊ အကျင့်ကိုက အဖေနဲ့ အလုပ်လိုက်လုပ်ပါဆိုတော့လဲ မလုပ်၊ ဒီလောက် အပျင်းအားကိုးတဲ့ မိန်းမ ယောက်ျားကို ပေးစားပစ်လိုက်မယ်"

မဟာဆန်က မှောက်ထားသော တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဟဲလို"

"ဆန်ဆန်"

"ထင်သားပဲမိန်းမ ပြော"

"ကျုပ်... စေ့စပ်တော့မယ်"

"ဘာရယ်... ပြန်ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျုပ် နားကြားများ လွဲသလားလို့ "

"မလွဲဘူး ကျောင်းအမရေ၊ ကျုပ် မကြာခင် မိဘတွေသဘောတူတဲ့ သူနဲ့ စေ့စပ်ရတော့မယ် မိန်းမရဲ့ ၊ အဲဒါ... ရှင့်ကို ပထမဦးဆုံး သတင်းပို့တာ"

"ဗုဒ္ဓေါ... မြန်လှချည်လား၊ ဘယ်သူနဲ့ လဲ"

"ဘယ်သူရမှာ လဲ၊ ရှင်သိမှာ ပဲ...ကျောင်းတုန်းက စကစ်ကေနဲ့ ကောင်လေးလေ၊ ရှင့်ကိုတောင် လိုက်ဖူးသေးတယ်"

"ကျုပ်ကို လိုက်ဖူးတဲ့ ကောင်တွေက အများကြီးဟာ ကျုပ် ဘယ်မှတ်မိတော့မှာ လဲ၊ နေစမ်းပါဦး ကျုပ်ကို လိုက်ဖူးတဲ့ လူက ကျုပ်ကိုမစောင့်ဘဲ ဘယ်နှယ်ရှင်နဲ့ စေ့စပ်ရတာတုန်း၊ ဒါတစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေပြီထင်တယ်"

"ဟုတ်မှာ ...ဟုတ်မှာ ၊ လွဲချော်မှုက မိဘချင်း သဘောတူညီမှုပဲဖြစ်မှာ ၊ ကျုပ်တို့ ချင်းတော့ ဝေလာဝေးပဲ"

"ရှင်တို့ ချင်းက သဘောမတူဘူးပေါ့"

"အင်းလေ... သူ့မှာ လည်း ရည်းစားမရှိ၊ ကျုပ်မှာ လည်း ရည်းစားမရှိကြသေးတာရယ်၊ မိဘတွေလည်း နှစ်ဖက်စလုံး တက်ညီလက်ညီနဲ့ ရာဇသံပေးတာရယ်ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ပုတ်သင်ညို လုပ်လိုက်ရတာ"

"ဘယ်လောက်များ ကြီးမားတဲ့ ရာဇသံမို့လို့ လဲ"

"မယူရင် အမွေဖြစ်တဲ့ လေ"

"ဖြတ်ပါစေပေါ့"

"မလုပ်နဲ့ ကျောင်းအမရေ၊ ကျုပ်က ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကို အိပ်မက်ထဲ

ထည့်မက်ရမှာ ကိုတောင် ကြောက်တဲ့ လူစား၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေ၊ မောင်ဝမ်းကွဲတွေကလဲ စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အိမ်ထောင်ကျကုန်ရင် ကျုပ်ကိုဝေစုပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ် ဒုက္ခရောက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ"

"ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်... တရားကျဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော်"

"ရှင့်အလှည့်ရောက်မှ သိမယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တော့ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်မရှာဘူး၊ ပေးစားတာပဲ ယူလိုက်လို့ သူမကောင်းရင် အမေ့သမက်ကြီး၊ အဖေ့ရွှေသမက်ကြီးလို့ လွဲချပြီး မိဘအိမ် အသာလေး ပြန်နေလိုက်ရုံပဲ... မဟုတ်ဘူး လား"

"မိန်းမကိုက တွက်ကိန်းနဲ့ ၊ ဘယ်တော့ ဖိတ်စာပို့မှာ လဲ"

"ပို့ရမယ်၊ ရတာနဲ့ ရှင့်ကို အရင်ဆုံးပို့လိုက်မယ်၊ ရှင်ရရချင်း လာခဲ့နော် ကျုပ်ဆီမှာ တည်း"

"ဒါတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ ကျုပ်အန်တီလေး ရှိနေတာပဲ... ဘွားဘွားကောပဲ၊ အဲဒီမှာ ပဲ တည်းရမှာ "

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖိတ်စာရရင် ကျုပ်ပို့မယ်၊ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ် ရှင့်ကို လာကြိုမယ်"

"အိုကေ... ကျုပ်လဲ ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ လာခဲ့မယ်...စိတ်ချ"

"ဒါပဲ ယောက်မရေ...ဘိုင့်"

သွန်းရတီက ဦးအောင်ဖုန်းချသွားသည် ။

"ကောင်မစုတ်"

မိမိက ဦးအောင်မချလိုက်ရသဖြင့် မေတ္တာပို့လိုက်ပြီး ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည် ။

မဟာဆန် ပျော်မြူးသွားသည် ။ ပျင်းရိနေတုန်း ထွက်ပေါက်တစ်ခု
တော့ ရသွားလေပြီ။

"လမ်းပေါက် ဘာတဲ့ လဲ"

မိခင်က လှမ်းမေးသည် ။

"ရတီက စေ့စပ်တော့မယ်၊ သူ့စေ့စပ်ပွဲကိုလာခဲ့ဖို့ ပြောနေတာ"

"အင်း... ကောင်းတာပေါ့ သူ အရင်ဖြစ်မလား ညည်းအရင်ဖြစ်မ
လားပဲ"

"ဟာ... ဒါတော့ ကျွန်တော် လက်မခံသေးဘူးနော်...မေမေ၊
ပုံတုံးကြီး... မကြိုက်ပါဘူး"

မဟာဆန် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်သည် ။

အိမ်ထောင်မှုဟူသော ဘဝအချုပ်ထောင်ထဲ မိမိဘဝကို မမြှုပ်နှံချင်
သေးပါ။

"ပုံတုံးတယ်... ဘာပုံတုံးတာလဲ၊ ရိုးရိုးသားသားနေတာကို ပုံတုံးတ
ယ်လို့ မှတ်ရင် ညည်းတော့ ခက်သေးတယ်ဆန်ဆန်၊ သားကြီးကော၊ သ
မီးကြီးကော မိဘသဘောတူတာကို လက်ခံခဲ့လို့ ဘယ်လောက် အိမ်
ထောင်ရေး သာယာသလဲ"

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့မေမေရာ၊ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်
သေးတယ်"

"နေပါ... လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာကိုတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး။
လွတ်လပ်မှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မဟုတ်တာတော့ မလုပ်နဲ့ ၊ သားသ
မီးမကောင်း မိဘခေါင်းတော့ မဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ မဟုတ်တာလုပ်လို့ က

တော့ ငါနဲ့ အတွေ့ပဲ"

မိခင်က ကြိမ်းမောင်းသည် ။ မဟာဆန် နားပူလာသဖြင့် မီးဖိုထဲ ဝင်
ခဲ့လေသည် ။ ဗိုက်ဆာ၍ တော့မဟုတ်။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုဒဏ်ကလွတ်
အောင် ရှောင်ကွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

စောစောက အချစ်ဟူသော စိတ္တဇနာမ်ကို ပုံဖော်ကြည့်နေသော ခံ
စားမှုလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်နော်။

မဟာဆန် လွတ်လပ်စွာ ဆက်လက် တွေးတောလိုက်သည် ။

အခန်း (၂)

လာပြီ...။ 'တိုက်ဂေါ့'...။ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုင်းလတ်အမိုးဖြုတ်ကြီးနှင့် ဝိုင်းထဲဝင်လာသည် ။ ဘယ်ကပြန်လာလို့ ဘာပစ္စည်း လာပို့သည် မသိ။ တစ်နေရာရာက ပြန်လာတာတော့ ကျိန်းသေသည် ။ ကားကို ဆင်ဝင် အောက်ရပ်လိုက်သည် နှင့် မဟာဆန်ကို လှမ်းမြင်သွားပြီ။

"မိန်းကလေးရေ ညည်းတစ်ယောက်တည်းလား၊ အိမ်ထဲခေါ်ပါဦး ဘယ်သူရှိသလဲ ပစ္စည်းတွေချရအောင်"

"ကိုယ့်ဟာကိုယ်ချပါလား၊ ယောက်ျားရင့်မကြီးဖြစ်ပြီး ဒီလောက် တောင် မနိုင်ဘူးလား"

သူ့ကိုဆို အမြဲကြည့်မရသဖြင့် ဘုကန့်လန့် ပြောဆိုနေကြဖြစ်သည် ။

"ညည်းလေးကတော့လေ ဘုတော့ဖို့ ပဲ တတ်တယ်"

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပြီးပြီးကြီးလုပ်ကာ ကျေနပ်သွားလေ သည် ။

"မောင်ဘွား...နေ...နေ၊ လာ...အိမ်ထဲဝင် မောင်အေးတို့ သယ်လိမ့်မယ်၊ အောင်ပန်းဘက် သွားတာဆို"

"ဟုတ်တယ် ကြီးတော်၊ ဒါကြောင့် အသီးအနှံတွေ ဝယ်လာတာ"

"အများကြီးကွယ် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ "

"အများကြီး ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကြီးတော်တို့ နေ့တိုင်း ဆွမ်းလောင်းတာ နဲ့ တင် ကျွန်တော် ကုသိုလ်ရနေပြီပဲ၊ ထမင်းဆာတယ် ဘာရှိသလဲ ကြီးတော်"

"ရှိပါ့...ရှိပါ့ အတော်ပဲ၊ ပဲထောပတ်နှပ်ချက်တောင် ရှိတယ်၊ ဆန်ဆန် ...လာ တစ်ခါတည်းဝင်စား"

မိခင်က မဟာဆန်ကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။ မဟာဆန်က ငြင်းဆန်ဟန် ပြင်လိုက်သေးသည် ။ သို့သော် တိုက်ကော၏ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဝင်စားဖြစ်သွားလေသည် ။

"ဟာ...ကြီးတော် သူ့ကိုပါ ဝင်စားခိုင်းမလို့ လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ ကြီးတော်ရယ်၊ စူပုပ်နေတဲ့ မျက်နှာကြောင့် ကျွန်တော် အစားပျက်လွန်းလို့ ပါ"

"သေလိုက်"

မိခင်က စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်တော့ မဟာဆန်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည် ။

"ရှမ်းပဲပုပ်ရှိနေလို့ အစားအသောက်က ကောင်းတာပဲ"

အညာသား ပဲကြိုက်ဟူသော စကားကို မဟာဆန်သည် တိုက်ကောနှင့် မှ အသေအချာကို လက်ခံသည် ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိငယ်စဉ်၊ ငယ်စဉ်ဆိုသည် မှာ ကိုးတန်းနှင့် ဤအိမ်သို့ ပြောင်းလာစဉ်ကစ၍ မိမိတို့ အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာကတည်းကစ၍ စားအိမ်သောက်အိမ်ပမာ ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ဝင်ထွက်နေထိုင်သွားလာသူ ဖြစ်သည် ။

ပဲဟင်းအရည်သောက်ပါလျှင်ပါ၊ မပါလျှင် ပဲပြုတ်၊ ဒါမှ မရလျှင် ပုန်းရည်ကြီးကို သုတ်ကာ စားတတ်သည် ။ မကျည်းရွက်နုလေးတွေ

ပေါ်ချိန်ဆိုလျှင် မကျည်းရွက်သုတ်နှင့် ပဲကြီးဟင်းကို အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် သုံးလေးရက် ဆက်တိုက်ကျွေးလည်း ကျေနပ်စွာ စားသုံးသဖြင့်...

အညာသား၊ တိုက်ဂေါ၊ ပဲကြိုက်ဟူသော မဟာဆန် ကင်ပွန်းတပ်သမျှကို ကျေနပ်စွာပင် ရယ်မော၍ စိတ်မဆိုးတမ်း လက်ခံသူဖြစ်သည်။ ။

"ပဲမထွက်တဲ့ နေရာများ ရောက်ရင် အငတ်ခံမလား မသိဘူး"

မဟာဆန်က မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည်။ ။ တိုက်ဂေါက အပြီးမပျက်။

"မြန်မာပြည်မှာ ပဲမထွက်တဲ့ နေရာမရှိဘူး မိန်းကလေး၊ စတော်ပဲပြုတ် နေရာတိုင်းမှာ ရသလို၊ ပုန်းရည်ကြီးကလည်း ရတာပဲ၊ ဟိုတယ်မှာ တောင် ပဲနှပ်ဘူးတွေ ပြည့်လို့၊ နိုင်ငံခြားမှာ လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဘာလဲ ညည်းလေးက ပဲမပါရင် ထမင်းမစားတတ်တဲ့ ကျုပ်ကို စိုးရိမ်လို့ လား"

စကားကို အစွန်းတင်မခံ စီးစီးပိုးပိုးကလဲ နိုင်သေး။

"စိုးရိမ်စရာ ကောင်းလွန်းလို့၊ ပဲမရရင် ထမင်းမစားလို့ ပဲမရပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းနေတာ၊ ဒါမှ သေသွားအေးရော"

"ဟဲ့ ကောင်မလေး ညည်းနော်၊ လူကြီးကို"

မိခင်က ဟန့်တားသည်။ ။ မဟာဆန်က...

"မေမေ့လူကြီးက ကျွန်တော့်ကို မခံချင်အောင် စနေတာတော့ ထည့်မပြောဘူး၊ အကြောကိုက ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ "

"နေပါစေ ကြီးတော်၊ သူက ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတာ၊ အနိုင်လိုချင်မှာ ပေါ့ ပြောပါစေ"

မဟာဆန် မျက်စောင်းထိုးကာ တိုက်ကောဟု အမည်ပေးထားသော

နေတက်ဘွားကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဝတ်လိုက်လျှင် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီပေါ်၌ ပင်နီတိုက်ပုံကို ထပ်ဝတ်ထားပြီး ချည်ချောပုဆိုးက ခပ်တိုတိုတုတ်တုတ်၊ အနံကြီးကွင်းကျယ်။ ပုဆိုးကပင်လျှင် သူ၏ ပဲကြိုက် ပရိုတင်းဓာတ်များ ပြည့်ဝပြီး ခွန်အားဖြစ်ထွန်းနေသော ဂေါ်ဇီလာပေါက် ခန္ဓာကိုယ်ကို လိုက်မမီတာဘဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ။

"ဦးတိုက်၊ ခင်ဗျားမှာ ဝတ်စရာအင်္ကျီ မရှိဘူးလား"

အဆက်အစပ်မရှိသော မဟာဆန်၏ မေးခွန်းကြောင့် နေတက်ဘွားက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ကာ...

"ဘာလဲ ဝယ်ပေးချင်တဲ့ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလာလို့ မေးတာလား"

"ဟုတ်လိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း စွယ်ကျယ်ပေါ် ပင်နီတိုက်ပုံကြီးပဲ၊ ဒါပဲ ဝတ်စရာရှိလားလို့ "

"ဟ... စွပ်ကျယ်က ချွေးစုပ်တယ်၊ ပင်နီက အပူအအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်တယ်၊ ချွေးသိပ်ထွက်ရင် စွပ်ကျယ်ကိုလဲပြီး ပင်နီပြန်ထပ်လိုက် အအေးမပတ်တော့ဘူးပေါ့ မိန်းကလေးရဲ့ ၊ လှပဖို့ ၊ ရှိုးကျဖို့ ထက် ရာသီဥတုနဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိပြီး ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုး ဝတ်ဖို့ လိုတယ်၊ ကျုပ်မှာ ပင်နီတိုက်ပုံ၊ ပင်နီရှပ် လက်တိုလက်ရှည် အများကြီး မသနားနဲ့ "

"စကားပြောကလဲ ရှည်ပဲ၊ တစ်ခွန်း မေးမိတာနဲ့ မဆုံးတော့ဘူး၊ မှားပါတယ် ဖြစ်နေပြီ"

"မမှားပါဘူး မေးပါ၊ မသိလျှင် မေးတဲ့ "

စကားပြောရင်း စားလိုက်တာ... သုံးပန်းကန်မောက်မောက်ကို လျှောခနဲ ကုန်သွားလေသည်။ ။

မဟာဆန်ကတော့ ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် တို့ ကနန်း ဆိတ်ကနန်း စားနေသည် မှာ တစ်ပန်းကန်ပင် မကုန်ချင်သေး။

နေတက်ဘွားက သူပြီးသွားသည် နှင့် လက်ထဆေးရင်း

"ကြီးတော် စားပြီး လမ်းကြည့်ပဲ၊ ပွဲရုံကို မရောက်သေးဘူး၊ ရောက်ရောက်ချင်း ပစ္စည်းချပြီး ဒီကိုတန်းလာတာဆိုတော့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ လိမ္မော်သီးတစ်လုံးတော့ ပြန်နှိုက်သွားပြီ ကြီးတော် အစာပိတ်ပေါ့"

ပြောပြောဆိုဆို... ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ထားသော လိမ္မော်သီးကို နှိုက်ယူကာ အခွံကို မဟာဆန်နားချထားပြီး ထွက်သွားသည်။ ။

"တောက်... လုပ်ပြီ"

သူက ဒီလိုပဲ မထိခလုတ် ထိခလုတ် စနေကြဖြစ်သည်။ ။ မဟာဆန်ကလည်း မခံ။ လိမ္မော်ခွံကို သူ့နောက်ကျောကုန်းကြီးကို လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။ ။

တဟားဟား ရယ်ကာ ထွက်သွားသည်။ ။ လိမ္မော်သီးသုံးလေးမြွှာလောက်ကို ပစ်သွင်း...ဝါး၊ အစေ့ကိုပြုတ်ခနဲ ထွေးထုတ်တတ်သည့် လူစားမျိုးပင်။ လိမ္မော်သီးတစ်လုံးကို နှစ်လုတ်သုံးလုတ်ထက် ပိုမဝါး။

ကားစက်သံကျယ်ကျယ်နှင့် မောင်းထွက်သွားလေပြီ။

မိခင်က ပြုံးပြီး ပြုံးပြီးနှင့် ကျေနပ်နေသည်။ ။

"သမီးအပေါ် ဘယ်လောက်သည်းခံ အလိုလိုက်သလဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးကိုမှ မစဉ်းစားရင် ဘယ်လိုလူမျိုး စဉ်းစားမှာ လဲ"

မိခင်က ထုံးစံအတိုင်း အခွင့်သင့်သည် နှင့် သွေးဆောင်လေတော့သည် ။

မဟာဆန်ကလဲ မရ။ အသင့်ရှိနေသော ဒိုင်းနှင့် အကာအကွယ်ပြုလေသည် ။

"မေမေတို့ က ထင်နေ၊ အခု ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့်သွားတာ၊ အနိုင်နဲ့ ပိုင်းသွားတာ၊ သူ့စိတ် သူ့ဆန္ဒ သူ့အကျင့်တွေကို သူဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်သရွေ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"သူဘာသာသူ ရိုးသားစွာနေတာကို သမီးက ကြည့်မရဖြစ်နေတာကိုး၊ မှတ်ထား သမီး...ရိုးသားခြင်းဟာ ဆန်းသစ်ခြင်းပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ရိုးအီမသွားသလို မတိမ်ကော မပပျောက်ဘူးကွယ့်၊ ဆန်းနေတာတွေဟာ တခဏပဲ၊ ရိုးသွားတတ်တယ်"

"မေမေတို့ ကို ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဦးတိုက်ကောကြီးနဲ့ ဇွတ်အတင်း မစီစဉ်နဲ့ နော်၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်ပစ်မှာ ၊ ကျွန်တော်လဲ မေမေတို့ မသိဘဲ အခြားတစ်ယောက်ကို မရွေးချယ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပြီးသားပဲ"

"သမီးကညာဆိုတာ အခါမလင့်ကောင်းဘူး သမီးရဲ့ ၊ ခုပဲ သမီးသူငယ်ချင်း သွန်းရတီတောင် စေ့စပ်တော့မယ်ဆိုတော့ သမီးအတွက်လည်း လုပ်ပေးသင့်ပြီ"

"တစ်နှစ်တည်းပါ အမေရယ်၊ ဒီတစ်နှစ်...ဒီတစ်နှစ်တော့ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စဉ်းစားပါရစေ၊ ရွေးချယ်ပါရစေဦး"

မိခင်က မဟာဆန် စကားတစ်ခွန်းကြောင့် မျက်လုံးပြူးထွက်လာပြီး...

"ရွေးချယ်...၊ ရွေးချယ်ရအောင် ညည်းမှာ အခြားတွေ့ထားသူတွေ ရှိလို့ လား"

မဟာဆန် မိမိစကား မှားသွားမှန်းသိလိုက်ရသဖြင့် ကပ္ပာကယာ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ။

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မရှိသေးပါဘူး၊ ရှိခဲ့ရင် ပြောတာ"

"အေး ရှိခဲ့ရင်... မိဘကို အသိပေးရမယ်၊ တစ်ဇွတ်ထိုးနိုင်တဲ့ ညည်း တစ်ယောက်တည်း ရွေးချယ်ခွင့်၊ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ကို မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ လဲ ဝိုင်းဝန်းရွေးချယ်ခွင့်ကို ပေးရမယ်၊ မပေးလို့ ကတော့ ညည်းအဖေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ခုတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ညည်းကို မောင်ဘွားနဲ့ ပေးစားပစ်လိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ"

မဟာဆန် ဇက်ကလေး ပုသွားရသည်။ ။

မိခင်ကိုတော့ မဟာဆန် လန့်သည်။ မိမိ တစ်ဇွတ်ထိုးနိုင်တာကလည်း မိခင်နှင့် တူ၍ ပဲဖြစ်မည်။

ယောက်ျားဝင်ငွေ၊ မိဘဘိုးဘွား အမွေအနှစ်တွေနှင့် ကျိုကျိတက်ချမ်းသာသောသူ ဖြစ်ပါလျက်... အထက်တန်းပြ ဆရာမအလုပ်မှ ထွက်ခိုင်း၍ မရ။ လုပ်သက်ပြည့် ပင်စင်သွားယူတုန်းကလည်း မယူ။ နောက် နှစ်သက်ပြည့် (၆၀) ပြည့်နှစ် ပင်စင်ကိုသာ ယူမည်တဲ့ ။ အဲဒီအထိ ခေါင်းမာသူဖြစ်သည်။ ။

"ပြောလေ...ငါမသိဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးချယ်ရဘူး၊ ကတိပေးစမ်း"

မိခင်က မိခင်အာဏာ ပြသည်။ ။

မဟာဆန်ကလည်း သားသမီးအခွင့်အရေးနှင့် မိခင်ကို အနိုင်ပြန်ယူသည်။ ။

"မေမေကလဲ ကျွန်တော် သဘောမတူဘဲ ဦးတိုက်နဲ့ ဇွတ်မပေးစား ဘူးလို့ ကတိပေးမှ ကျွန်တော် ပေးမယ်"

"မိဘက သားသမီး ဆင်စီးပြီး မြင်းရုံတာကိုပဲ ကြည့်ချင်တယ်၊ မိဘ က သားသမီးအတွက် ကြည့်ပြီး လုပ်ပေးစီစဉ်ပေးတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာ မှားသွားတယ်ဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်၊ ငါတစ်နှစ်ပဲ ညည်းကို ကတိပေးနိုင်မယ် ၊ ညည်းကလဲ ကတိပြန်ပေးရမယ်၊ ငါမသိဘဲ မဟုတ်တာလုပ်လို့ က တော့ ညည်းမလွယ်ဘူးသာမှတ်၊ အငယ်ဆုံးအချစ်ဆုံးမို့ မိဘကော အစ် ကိုတွေအစ်မတွေကပါ ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ထားတာ၊ ဘဝတစ်သက် တာ အရေးကျမှ အမှားအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ..."

မဟာဆန် ဘာမှ မပြောရဲတော့။ မိခင်ကို ချစ်ကြောက် ရှိသေခဲ့ရသူဖြစ်သည် ။ မိခင်သည် ဆရာမပီပီ စည်းကမ်းလည်း ကြီးသ ည် ။ စနစ်ဇယားလည်း ရှိသည် ။ သားသမီးသုံးယောက်စလုံး၏ ရည်ရွ ယ်ချက်နှင့် ဝါသနာကို ဖြစ်မြောက်အောင် ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။

မဟာဆန်သည် အစ်ကိုနှင့် အစ်မကဲ့သို့ ပညာရေး၌ မထူးချွန်။ မြန် မာစာဘွဲ့ကိုသာ အဝေးသင်နှင့် ယူစေပြီး ကျောင်းပြီးသည် နှင့် အိမ် ထောင်ချပေးရန် စီစဉ်သည် ။

ဖခင်ကောမိခင်ပါ သူ့အား အိမ်ထောင်ချပေးချင်သည် မှာ နေလပွဲရုံ ပိုင်ရှင် နေတက်ဘွားနှင့် ဖြစ်သည် ။

မဟာဆန် စိတ်အညစ်ရဆုံးမှာ တောကိုက်ပုံစံနှင့် နေတက်ဘွား၏ လှုပ်ရှားမှုကို စိတ်အပျက်ဆုံးဖြစ်သည် ။

သူသည် မဟာဆန်၏ အစ်မကြီးဖြစ်သူ မြင့်မြတ်ဦးနှင့် ဆေးကျောင်းသူဘဝကတည်းက တတွဲတွဲနေပြီး မြင့်မြတ်ဦး လက်ထပ်

တော့ သူက သတို့သားအရန် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

မမကြီး မြင့်မြတ်ဦး အိမ်ထောင်ကျပြီးလည်း သူက အိမ်ကို အဝင်အထွက်မပျက်ခဲ့။ ကိုကိုထက်မြက်သူနှင့် တွဲပြန်သည်။ နောက်ကို ကိုထက်မြက်သူက သူ၏ ညီမဝမ်းကွဲနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားသည်။ ။

သို့တိုင်အောင် အိမ်ကိုဝင်ထွက်သွားလာ စားသောက်နေဆဲ။

"ငတ်ကြီးကျတယ်၊ မမကြီးလဲ မရှိ၊ ကိုကိုလဲ မရှိတော့တဲ့ ဟာကိုများ သူက သူ့အရွယ်ကြီးကိုမှ အားမနာ ငါ့ကိုများ ချိန်လို့ ၊ ဟွန်း...နံ့ပြီစုတ် အမြောက်နဲ့ ချိန်ဆိုတာမျိုး ထင်တယ်။ ရလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ နေဦး ဒင်ဒင်မြည်တွေ ရွေးပြလိုက်မယ်၊ ဒါမှ မေမေကလဲ ကျေနပ်ပြီး ဒင်းကြီး ကျန်ရစ်ဖြစ်တော့မှာ ..."

မဟာဆန် အတွေးအိမ်၌ မဟာစီမံကိန်းများ ချပြီး နေတက်ဘွားနှင့် လက်မထပ်ရဖို့ အရေး အပြတ်တိုက်ရန် ကြံစည်လိုက်သည်။ ။

အခန်း (၃)

မဟာဆန် အကြံထုတ်နေရသည်။ သွန်းရတီဆီမှ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းအတွက် ဖိတ်စာ လာလေပြီ။

ဖုန်းဆက်၍ လည်း လာမည့် အချိန်ကို ကြိုပြောပေးပါ။ အိတ်စပ်ရက်စံနှင့် လာလာ၊ လေယာဉ်နှင့် လာလာ၊ ရထားနှင့် လာလာ ရောက်မည့် အချိန်၌ သူ လာကြိုမည်ဟု ပြောသည်။

မဟာဆန် သွားချင်ပြီ။ ရန်ကုန်သို့ မရောက်သည် မှာ ရှစ်နှစ်လောက် ရှိနေပြီ။

"ဟဲ့...ဆန်ဆန် နေမကောင်းဘူးလား၊ အခန်းအောင်းလှချည်လား"

အစ်မကြီးမြင့်မြတ်ဦးက ဆရာဝန်ပီပီ လူကိုနှုတ်ခွန်းဆက်သည် ကနေမကောင်းဘူးလားက စတင်လေပြီ။

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်ရောက်လာတော့ ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့် ထိုင်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေသော မဟာဆန်ကို တွေ့လိုက်ရသည် နှင့် ...

"ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ စုတ်ဖွားဖွားနဲ့ ခေါင်းဖြီးစမ်း"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အကြံအိုက်နေလို့ "

"ဘာအကြံအိုက်နေတာလဲ"

"ရတီမရဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို အကြောင်းပြပြီး ရန်ကုန်ကို တစ်ပတ်နှစ်ပတ်

လောက် သွားလည်ချင်လို့ ၊ အဲဒါ မွေးသမိခင်ကို ပြောဖို့ အရေး စိတ်အိုက်နေလို့ ၊ မမကြီး ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ ကျွန်တော့်ကို စစ်ကူပေး နော် "

မဟာဆန်က ချက်ချင်းခေါင်းဖြိုးပြဖြိုး အစ်မဖြစ်သူကို လေချိုသွေးလိုက်သည် ။

"အင်း...ဖိတ်စာ တွေ့လိုက်တယ်၊ ရှင်းသန့်ကျော်ဆိုတာ ဟိုဦးစွန်းဖုတ်ကလေးနဲ့ နင့်ကိုလိုက်တဲ့ ကောင်လေး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်... ဝိနိကပ်ကပ် ပုံပျက်ပန်းပျက်လေးလေ၊ ရတီတို့ များဘယ်လိုကောင်စား ရွေးချယ်လိုက်သလဲ မသိပါဘူး"

"ယောက်ျားလေးဆိုတာ ပြောလို့ မရဘူး၊ ကလေးဘဝနဲ့ လူပျိုဖြစ်လာတာနဲ့ တခြားစီဖြစ်တတ်တယ်၊ အပြောင်းအလဲ သိသိသာသာ ရှိတတ်တယ်၊ နင်မြင်ရင်တောင် မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမှာ ..."

"အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွားရဖို့ က အရေးကြီးတယ်၊ သွားပြောပေးပါဦး"

"နင်တစ်ယောက်တည်းတော့ လွှတ်ပျံမလားဟဲ့၊ ဒွေးလေးခေါ်သွားလေ"

ဒွေးလေးမှာ မိခင်၏ ညီမဝမ်းကွဲ ဒေါ်သန်းစိန်ဖြစ်သည် ။ ရိုးသားပြီး အိမ်တွင်းပုန်း ဗာဟီရကိစ္စ လုပ်ပေးတတ်သည် ကလွဲ၍ အပြင်သို့ မထွက်သောသူဖြစ်သည် ။

"ဒါမှ မဟုတ် မောင်ဘွားနဲ့ သွားရင် မေမေက ကခုန်ပြီးတော့တောင် လွှတ်ပေးဦးမှာ "

"ဟာ...ဒီတိုက်ကောကြီးနဲ့ တော့ မသွားချင်ပါဘူး၊ သူနဲ့ ဆို မသွား

တာကမှ ကောင်းဦးမယ်"

ဘယ်ဘဝက ရှေးရေစက်လည်း မသိ။ မဟာဆန် နေတက်ဘွားကို ဆိုလျှင် လုံးဝကြည့်မရချေ။

"နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းကိုဆု မှီချိုးမျှစ်ချိုး...သဘောကောင်းတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ ကြိုးစားပြီး အခြေခိုင်တဲ့ လူမျိုးကိုမှ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် မရွေးရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကို ရွေးမလဲ...ပြော"

အစ်မမြင့်မြတ်ဦးက သူ၏ သူငယ်ချင်းနှင့် ဆွယ်တရားဟောလေပြီ။

"အဲဒီလူမျိုးကို မမကြီး ဘာလို့ မရွေးခဲ့သလဲ"

"ဟဲ့...သူကမှ ငါ့ကိုမကြိုက်တာ ငါကရွေးလို့ ရမလားဟဲ့၊ ငါထင်ပါတယ်...အဲဒီကတည်းက နဝဒေးကြီးက ရွှေရင်သိမ်းသစ်စ ရှင်နှောင်းလေးကို ကြိုက်နေတယ် ထင်ပါ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့လိုမိန်းမမျိုးကိုတောင် သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းခဲ့တာ နေမှာ ပေါ့"

"တော်ပါတော့...တိုက်ကောနဲ့ ဟိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်း၊
မေမေ့ကိုသွားပြောပေးဆို"

"အင်း... ပြောတော့ပြောပေးမယ်၊ နင်ကလဲ မဟုတ်တဲ့ လူတွေကို သွားမကြိုက်မိစေနဲ့ "

"လာပြန်ပြီ၊ စိတ်ချပါ...သွားသွား မာတာမိခင်ရှိနေတယ်၊ မိုးလေဝသအခြေအနေကလဲ ကောင်းတယ်၊ မြေးကိုချီပိုးပြီး ပီတိဖြစ်နေတယ်"

မြင့်မြတ်ဦး၏ သားနှင့် အတူ စကားပြောနေသည် ။ သုံးလေးနှစ်အရွယ်ဆိုတော့ တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောတတ်နေလေပြီ။

အစ်မမြင့်မြတ်ဦး အောက်သို့ပြန်ဆင်းသွားစဉ် အပေါ်ထပ်၌ ကျန်ရစ်

ခဲ့သော် မဟာဆန်သည် နေ၍ ထိုင်၍ မရ။ ဟိုလျှောက်လိုက်၊ ဒီလျှောက်
လိုက်၊ ဟိုထိုင်လိုက်၊ ဒီထိုင်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေရာမှ ဘုရားခန်း
သို့ ရောက်သွားပြီး ဘုရားရှိခိုး လိုက်လေသည်။ ။

"ရန်ကုန်သို့ သွားရပါစေ ဘုရား"

ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ဆုတောင်းခြင်းကိုသာ အရင်ပြုလုပ် လိုက်လေသ
ည်။ ။

မဟာဆန်၏ ကလေးဆန်မှု၊ မရင့်ကျက်သေးမှုကို သိနေသဖြင့် မိခင်
ကလည်း သူ့အား စိတ်မချနိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ မဟာဆန် မသိ
သေးပေ။ ။

သူဖြစ်ချင်ရာ၊ သူလုပ်ချင်ရာကိုသာ ဇွတ်လုပ်ချင်သော စိတ်ထားသူ
ရှိနေသေးသည်။ ။
